

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB10

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB10", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 209. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb10-txt-shoot-id5eecef92-c522-46b9-a872-65567e76792c.pdf> (tilgået 29. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Men svagt og feigt og lumskt og tildeels foragteligt af de Anseetere (fEHeiberg og hele det Slæng, paa den anden Side ogsaa den anstændigere Journalliteratur) var det dog at bære sig ad som de bare sig ad i sin Tid. Jeg var det stolteste yngre Firma i Literaturen, det er ganske bogstaveligen sandt, at hine Anseete i Literaturen sad og ærgrede sig, men de vogtede sig vel for at vove Slag; jeg var en ubetinget Magt, og der var end ikke Een, der havde vovet at sige eet eneste ondt ell. blot bedømmende Ord om mig, og det var emphatisk nok som Goldschmidt havde vidst at accentuere det.

Da beslutter jeg mig til at vende hele Pøbelagtigheden over paa mig, for om muligt at standse den. Det er ubetinget den uegennyttigste Handling i den Tid jeg har levet i det offentlige Liv. Og hvad skeer. Den fornemme Misundelse tænker som saa: aha, her har [han] fanget sig selv; vi havde ikke Kræfter til at svække ham, nu skal det vel lykkes. Skridtet han har gjort er dumdrigt, Striden saa ulige som mulig: et eenligt Msk:, kjendt af Alle, lige overfor Pøbelen, som tilmed er concentreret ved at have sit Organ, og et Talent til Chef. At han udretter Noget er imidlertid ikke umuligt; thi eminente Kræfter har han, og han synes at have en stor Tro. Nu eh bien, gjør han det, saa meget desto bedre, det kommer jo os til Gode; men i ethvert Fald, - og det kommer her ogsaa os til Gode - han maa svække sig selv.« Saa taug den fornemme Misundelse, udvikle[de] den Opinion at jeg var gal, at jeg vilde udsætte mig for Sligt. Pfui!

Dog at jeg udrettede Noget - ja, naar jeg tænker derpaa, jeg forbauses derover. Goldschmidt bliver aabenbar lammet, Pointet i *Corsaren* var tabt, han reiser - kommer hjem og bliver anstændig. P.L M. lod saa godt som ikke høre fra sig efter den Tid - og reiser.

I en vis Forstand har den fornemme Misundelse faaet en endnu større Forestilling om mig, men det er den bestandig af Vigtighed at svække mig, og derfor af Vigtighed at vedligeholde den Opinion, at det var Galskab af mig - og tillige (besynderligt nok! thi hvis saa er, hvori ligger saa Galskaben!) at det er Ingenting, Ingenting at blive et Offer for Pøbelen.

Forøvrigt var der et Træk i hiin Novelle » *En Nat ved Bullar-Søe*«, som virkelig fristede mig til at falde paa, at der kunde være tænkt paa mig (som den hele Novelle havde et underligt Forhold til min Productivitet, næsten var som en Combination af *Forførerens Dagbog* og det psykologiske Experiment *Skyldig - Ikke-Skyldig?*, hvilket vilde være mig meget mærkeligt, dersom Novellen er ældre) det var det vanvittige Korstog som Helten foretager sig for at omvende Finnerne - det var næsten dannet som et formentlig Pendent til min Expedition mod Pøbelen.